

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 862 ²	Ἀκάθιστος Ὑμνος Παρασκευή 15 Ἀπριλίου 2016 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ὑμνοι – ὕβρεις

Μερικὲς σκέψεις θὰ ἐκφράσω, ἀγαπητοί μου, τώρα στὸ τέλος τῆς περιόδου τῶν Χαιρετισμῶν.

Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς γλυκύτερους ὕμνους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Εἶνε ἓνα **ποίημα βαθειᾶς πίστεως**, ποὺ μὲ τὸ ὕψος τῶν νοημάτων, τῆ ζωηρῆ του ἔκφρασι, τὶς εἰκόνες καὶ τὰ παραδείγματά του, κατέλαβε ἐξέχουσα θέσι στὴν παγκόσμια φιλολογία. Ἔχει μεταφρασθῆ καὶ σὲ σλαβικὲς καὶ σὲ εὐρωπαϊκὲς γλώσσες.

Μὲ τὸ ποίημα αὐτὸ τὸ εὐσεβὲς γένος μας ἐξέφρασε κατὰ τὸν ὠραιότερο τρόπο τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο.

Πῶς δημιουργήθηκε ὁ ὕμνος αὐτός; Ὅπως ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπόρο βλαστάνει ἓνα πελώριο δέντρο, ἔτσι καὶ τὸ «Χαῖρε» ἐκεῖνο (Λουκ. 1,28), ποὺ «ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ» (Ἀκάθ. Ὑμν. Α. οἶκ.), ὑπῆρξε ὁ σπόρος, ποὺ ἔπεσε μέσα στὴ φαντασία τοῦ εὐσεβοῦς ποιητοῦ, καὶ ἀπ' αὐτὸν βλάστησε, σὰν δέντρο πολύκαρπο, ὁ ὕμνος. Ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε τὸ **δέντρο**, καὶ τὸ «Χαῖρε» εἶνε ὁ **σπόρος** ἀπ' τὸν ὁποῖο ξεπήδησε.

Γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα, ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος εἶνε ἓνα **πολύεδρο διαμάντι**, ποὺ κάθε ἔδρα του ἐκπέμπει μιὰ ἰδιαίτερη λάμψι. Κάθε «Χαῖρε» περιγράφει μιὰ ἀπὸ τὶς ἀμέτρητες ἀρετὲς τῆς Θεοτόκου. Καὶ ὅλα μαζί τὰ «Χαῖρε» περιγράφουν τὰ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα, τὶς εὐεργετικὲς ἐπιρροές, ποὺ ἤσκησε σὲ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θείου Λόγου, τῆς ὁποίας ὄργανο ὑπῆρξε ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος.

Τὸ «Χαῖρε» ἀκούστηκε ἀπόψε 144 φορές. Νὰ ἐρμηνεύσουμε τὸ κάθε «Χαῖρε»; νὰ τὸ ἐρμηνεύσουμε 144 φορές; Θὰ θέλαμε **144 κηρύγματα**, κάτι ποὺ ὑπερβαίνει τὶς δυνάμεις μας.

Ἀλλὰ τώρα τὸ ποίημα αὐτὸ μὲ ὀδηγεῖ σὲ ἄλλες, **μελαγχολικὲς σκέψεις**. Τί σκέψεις;

* * *

144 φορές εἶπαμε τὸ «Χαῖρε» πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι κ' ἐσεῖς νοερὰ συνωδεύσατε τὰ «Χαῖρε» αὐτά. Πόσες ἐκκλησίες ἔχει ἡ πατρίδα μας; Ἡ Ἑλλάδα ἔχει 7.000 ἐκκλησίες. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι κάτω στὴν Κρήτη καὶ τὴν Κύπρο, καὶ ἀπὸ τὸν Ἑβρο μέχρι κάτω στὸ Ταίναρο, ὅπου πάλιν ἐλληνικὲς καὶ χριστιανικὲς ψυχές, ἀκούστηκε πάλι ὁ παναρμόνιος αὐτὸς ὕμνος, ὁ διθύραμβος αὐτὸς πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο. **7.000 ἐκκλησίες, 7.000 ἱερεῖς!**

Πολὺ καλά. Ξέρετε ἀριθμητικῆ, ξέρετε πράξεις; Ἀσφαλῶς. Πάρτε λοιπὸν κιμωλία καὶ γράψτε στὸν πίνακα 7.000 ἐκκλησίες. Πολλαπλασιάστε τὸν ἀριθμὸ αὐτὸ ἐπὶ 144, καὶ θὰ βρῆτε **1.008.000**. Ἐνα λοιπὸν καὶ πλέον ἑκατομμύριο φορές ἀκούστηκε τὸ «Χαῖρε» σὲ ὅλη τὴν ἐπικράτεια στὸ Ἑλληνικὸ μας κράτος!

Χαίρεσαι γι' αὐτό; θὰ μὲ ρωτήσετε. Ἐγὼ δὲν χαίρομαι· ἐγὼ μᾶλλον κλαίω. Γιατί; Διότι ἂν ἐρχόταν ἓνας ξένος στὴν πατρίδα μας γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ἔμπαινε στοὺς ναοὺς καὶ ἄκουγε τὴν ἀκολουθία αὐτή, καὶ ἔβλεπε μέσα ὅλο τὸ λαὸ νὰ συνωστίζεται γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο· ἂν ἔβλεπε τὰ κερὰ ποὺ ἀνάβουμε μπροστὰ στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, ἂν ἔβλεπε τὰ θυμιάματα ποὺ καίμε κατὰ τόννους ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα της, ἂν ἄκουγε αὐτὰ τὰ «Χαῖρε», θὰ θαύμαζε καὶ θὰ ἔλεγε· Πουθενὰ στὴ Γῆ δὲν συνάντησα **τέτοιο εὐσεβὲς ἔθνος!**

Ἔτσι θὰ ἔλεγε ὁ ξένος καὶ θὰ χαιρόταν. Ἀλλὰ μόλις θὰ ἔβγαινε ἔξω ἀπὸ τοὺς ναοὺς, διαφορετικὴ θὰ ἦταν ἡ εἰκόνα ποὺ θὰ συνελάμβανε. Διότι, ἐνῶ **στοὺς ναοὺς ὕμνοῦμε** τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, καὶ ψάλλουν παπᾶδες διᾶκονοι δεσποτάδες καὶ πλέκουν τὸ ἐγκώμιό της, ἐνῶ ἀπὸ μυριάδες στόματα ἀκούγεται τὸ «Χαῖρε» πρὸς αὐτήν, μόλις βγοῦμε ἔξω, στοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες, στὴν ἀγορὰ καὶ στὰ συνεργεῖα, στὶς οἰκοδομὲς καὶ στὰ

ἐργοστάσια, στὸ στρατὸ καὶ στὰ σχολεῖα, στὰ μέσα συγκοινωνίας καὶ στὰ τηλέφωνα, ἂν πᾶμε στὰ καφφενεῖα ἢ στὰ κέντρα διασκεδάσεως, στὰ θεάματα καὶ στὴν τηλεόρασι, στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες, ἐκεῖ ἀσφαλῶς δὲν ἀκοῦμε τὸ «Χαῖρε» πρὸς τὴν Παναγία. Ἐκεῖ, ἀπὸ ἀμέτρητα στόματα, θ' ἀκούσουμε κάτι ἄλλα κακόχη «χαιρετίσματα». Θ' ἀκούσουμε **φοβερὲς βλασφημίες, οἰκτρὲς ὕβρεις** χυδαίων ἀνθρώπων.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ βλαστημοῦν τὰ ὄσια καὶ τὰ ἱερά, καὶ προπαντὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο! Εἶνε λυπηρὸ καὶ ἀξιοδάκρυτο νὰ σκεφθοῦμε, ὅτι **καμμιά γυναίκα**, ναὶ τὸ ξαναλέω καμμιά γυναίκα, ναὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω γιὰ τρίτη φορὰ καμμιά γυναίκα, ὅσο διεφθαρμένη καὶ νὰ εἶνε, **δὲν ὑβρίζεται τόσο χυδαῖα** ὅπως ἡ Παναγία. Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ θλιβερὸ ρεκόρ, τὸ ρεκόρ τῆς βλασφημίας.

Εἶνε **κραυγαλέα**, ἀγαπητοί μου, ἡ **ἀντίθεσι** ποὺ παρουσιάζουν οἱ δύο αὐτὲς εἰκόνες. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος πάνδημη ὕμνολογία, κι ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐπιδημικὴ νόσος βλασφημίας. Εἴμαστε, λοιπόν, ὑποκριταί. Διότι, ἀφοῦ ὕμνοῦμε τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο στοὺς ναοὺς, θὰ ἔπρεπε ὁ ὕμνος μας νὰ μὴ περιορίζεται μέσα στοὺς τέσσερις τοίχους τῶν ναῶν, ἀλλὰ νὰ ἐπεκτείνεται καὶ ἔξω παντοῦ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ὑπηρετήσατε στρατιῶτες, θὰ ξέρετε ὅτι, ὅσες φορὲς μᾶς ἀξίωνε ὁ Θεὸς νὰ καταλάβουμε μετὰ ἀπὸ ἀγῶνες σκληροὺς κάποια κορυφή, τότε εὐσεβεῖς λοχαγοὶ ἢ ταγματάρχες καὶ στρατηγοὶ γονάτιζαν καὶ πάνω ἐκεῖ **στὶς κορυφές**, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, **ψαλλόταν** μὲ δάκρυα στὰ μάτια **τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τὰ νικητήρια...»** γιὰ ν' ἀποδειχθῆ ἀκόμη μιὰ φορὰ, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δὲν πέθανε ἀλλὰ ζῆ· ἡ Ἑλλάδα τοῦ Βυζαντίου, τοῦ Ἡρακλείου, τοῦ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου. Ἡ Ἑλλάδα τῶν αἰώνων πόθων συνεχίζει τὴν ἔνδοξη πορεία της. Γι' αὐτὸ λέμε, ὅτι ἡ βλασφημία ἀποτελεῖ κηλῖδα τοῦ πολιτισμοῦ της, **αἴσχος ποὺ πρέπει νὰ ἐκλείψῃ**.

Μέχρι τὸ 1912 ἡ ἀκριτικὴ μας Φλώρινα δὲν ἦταν ἐλεύθερη, δὲν κυμάτιζε στὸν οὐρανὸ μας ἡ γαλανόλευκη σημαία· ἐπικρατοῦσε τὸ μισοφέγγαρο τοῦ Μωάμεθ καὶ τὸ φέσι. Ἄν λοιπὸν ρωτούσαμε τοὺς παλαιοὺς Φλωρινιῶτες, ποῦ οἱ κρόταφοὶ τους εἶχαν λευκανθῆ, «Στὴ Φλώρινα, ὑπὸ τὴν ἡμισέληνο, τολμοῦσε κανεὶς νὰ βλαστημήσῃ τὴν Παναγία;», θὰ μᾶς ἀπαντοῦσαν «Ὁχι». Διότι μέσα στὸ Κοράνιο –κατὰ περίεργο τρόπο– ἡ Παναγία κατέχει ἐξέχουσα

θέσι. Γράφει, ὅτι οἱ μωαμεθανοὶ πρέπει νὰ σέβωνται τὴν Παναγία ὡς μητέρα τοῦ μεγάλου προφήτη! Γι' αὐτὸ **κανένας Τοῦρκος δὲν τολμᾷ νὰ βλαστημήσῃ τὴν Παναγία**. Τοῦρκοι ἀστυνόμοι, ἂν ἄκουγαν Ἑλληνα νὰ βλαστημήσῃ –παλαιὸ τὸ κακό–, τὸν ράπιζαν καὶ τὸν ἔκλειναν στὰ κρατητήρια. Ἀλλὰ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐκεῖ στὸ Μπαλουκλί, στὴν περίφημη ἐκκλησία τῆς Παναγίας μὲ τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, κάθε Παρασκευὴ τρέχουν οἱ χανούμισσες καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦν τὴν Παναγία ὡς ἰατρό, ποῦ θεραπεύει τὶς ἀσθενεῖές τους.

Ἄλλὰ ἐδῶ; ὦ Θεέ μου, πότε θὰ ῥθῆ ἡ ἅγια ἡμέρα, ποῦ δὲν θὰ βλαστημοῦμε τὴν Παναγία μας; Τοὺς ἄρχοντές μας κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ θίξῃ· δὲν βλαστημάει κανεὶς τὸν ὑπουργὸ ἢ τὸν πρωθυπουργὸ κ.τ.λ.. Πολὺ καλά. Ἀλλὰ πῶς τολμοῦμε καὶ βλαστημοῦμε τὴ Βασίλισσα τῶν οὐρανῶν; Πολλὲς φορὲς στὸ στρατό, ποῦ ἄκουσα στρατιῶτες νὰ βλαστημοῦν, εἶπα: –Σταματήστε, παιδιά. –Τί νὰ κάνω, παπᾶ μου, θυμωμένος εἶμαι καὶ βλαστημῶ. –Εἶσαι θυμωμένος; βλαστήμησε λοιπὸν τὸ στρατηγὸ σου. –Ἄ, τὸ στρατηγὸ, λέει, νὰ βλαστημήσω; θὰ πάω στρατοδικεῖο. –Προτιμότερο νὰ βλαστημήσῃς τὸ στρατηγὸ σου, παρὰ τὴν «**ὑπερμαχο Στρατηγῶ**». ὦ, στὴν πατρίδα μας **μικρὸς ὁ Χριστὸς, μικρὴ ἡ Παναγία, μεγάλοι οἱ ἄρχοντές μας!**...

Στὸ Βυζάντιο ὑπῆρχε ποινὴ αὐστηρὴ γιὰ τὴ βλασφημία. Ὅποιος βλαστημοῦσε, τοῦ ξερρίζωναν τὴ γλῶσσα. Σήμερα στὴν πατρίδα μας ἐπιβάλλονται ἐλαφρὲς ποινές. Θὰ ἔπρεπε **νὰ τροποποιηθῆ ὁ Ποινικὸς Κώδικας** καὶ νὰ ἐπιβάλλωνται ποινές αὐστηρές.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὅσοι πιστοί, ἐλάτε **νὰ καθαρίσουμε τὸν τόπο μας ἀπὸ κάθε βλασφημία**. Ὅπου συναντήσετε βλάσφημο, προσπαθήστε νὰ τὸν πείσετε νὰ σταματήσῃ· οἱ γυναῖκες τοὺς ἄντρες σας, τὰ παιδιά τοὺς γονεῖς καὶ ὅλο τὸ σπίτι σας. Ὅλοι ἄς κάνουμε τὸ χρέος μας. Καὶ ἐλπίζω κάποτε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ μίσημα αὐτό, ὥστε κανένα στόμα νὰ μὴ βλαστημᾷ τὴν Παναγία μας, ἀλλὰ ὅλα τὰ στόματα, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἀγράμματοι κ' ἐπιστήμονες, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, κληρὸς καὶ λαός, νὰ γίνουμε μιὰ κιθάρα ἐναρμόνια, γιὰ νὰ λατρεύουμε Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ν' ἀναπέμπουμε ὕμνο στὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὁποίας εἶθε νὰ σώσῃ ὁ Κύριος ὅλους μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**